

ת"פ 57383/12/14 - מדינת ישראל נגד רוזלין נוח - בעצמה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 57383-12-14 מדינת ישראל נ' נוח רוזלין

לפני כבוד השופט יואב עטר

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד פנחס סויסה

נגד

רוזלין נוח - בעצמה

הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת מזוכה מהעבירה של העלבת עובד ציבור שיוחסה לה.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירות **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977) ו**העלבת עובד ציבור** (עבירה לפי סעיף 288 לחוק הנ"ל).
2. עניין של העבירות המיוחסות לנאשמת בכך שעל פי הנטען בכתב האישום ביום 7.12.14, הגיעה הנאשמת למשרדי הרווחה בישוב עומר, שם פגשה במנהלת הרווחה של הישוב, הגב' יה-לי דוננפלג (להלן: "**המתלוננת**"), וביקשה סיוע בדיוור נוכח העובדה שפונתה מביתה. נטען כי המתלוננת מילאה עבורה טפסים.
3. על פי הנטען, ביום המחרת, הגיעה הנאשמת אל משרדה של המתלוננת וכשזו התפנתה, הציגה בפניה הנאשמת קבלות על רכישת ביגוד בסך של למעלה מ-1,000 ₪, והמתלוננת השיבה כי תוכל לסייע בסך של 800 ₪. בתגובה לכך אמרה הנאשמת: "**שהעודף יהיה לך לבראות**".
4. נטען כי, המתלוננת ביקשה מהנאשמת לחתום על טפסים לצורך העברת כספי תרומות, אך הנאשמת סירבה ואמרה כי תלך לבדה לעמותה שתרמה הכספים וכי בתגובה אמרה המתלוננת שאם כך אז אינה צריכה את עזרתה. עפ"י הנטען, הנאשמת התרגזה מהתשובה הנ"ל, ואיימה על המתלוננת באומרה "**תתכווני לחיים החדשים שלך את תשלמי על זה**", תוך שנטען בכתב האישום כי בכך התכוונה כי המתלוננת לא ביצעה מלאכתה כראוי ובשל כך פונתה הנאשמת מביתה.

השתלשלות ההליך

5. משהנאשמת אינה מיוצגת, ראוי לציין, כי ביהמ"ש הבהיר שוב ושוב לנאשמת כי ראוי שתהיה מיוצגת והציע למנות לה סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית.

6. בדיון הראשון שהתקיים בפני כב' השופט ר. סולקין ביום 23.11.15 עמדה הנאשמת על רצונה שלא להיות מיוצגת, גם לאחר שבית המשפט הבהיר באזניה את חשיבות הייצוג: **"לאחר שבית משפט הסביר לי את חשיבות הייצוג, כאשר אני מתמודדת עם מנגנון מורכב של התביעה ואת החשיבות של ההסמכה המשפטית והאחריות שיש לסניגור, אני משיבה שאינני מעוניינת בייצוג!!! בכל הכבוד הראוי, אכן עו"ד, שופטים, משפטים, יש להם ניסיון אבל זה לא אומר שאדם שהוא משפטן חושב מחוץ לקופסא ולא כמו כולם שהולכים על אותו שביל. אני מבקשת מבית המשפט שיכבד אותי".**

7. בישיבת המענה מיום 4.1.16, שבה ועמדה הנאשמת על סירובה להיות מיוצגת: **"...שמעתי את שאלת בית המשפט האם אני מעוניינת בכל זאת בייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית ואני משיבה שלא בשלושה סימני קריאה, חד משמעית".**

8. ראוי לציין כי בשלב מאוחר בהליך (לאחר סיום פרשת התביעה) שינתה הנאשמת עמדתה בעניין זה, מונתה לה סניגורית מטעם הסניגוריה הציבורית (עו"ד דבי שרון) ואולם כבר בפתח הדיון הראשון, לאחר מינוי אותה סניגורית (5.11.18), דרשה הנאשמת לשחרר את עו"ד דבי שרון מהייצוג, בשל שלל טענות שהעלתה כנגד הסניגורית, והודיעה כי אינה מעוניינת בייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית או בכלל.

יריעת המחלוקת

9. בדיון מיום 4.1.16 כפרה הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום, הגם שאישרה כי כן הגיעה למשרדי הרווחה בעומר וכן פגשה במתלוננת.

10. משבמענה, בעדותה ובסיכומיה, העלתה הנאשמת שורה ארוכה של טענות החורגות מגדרו של הליך זה, כנגד החלטות שיפוטיות של בית המשפט לענייני משפחה, ערכאת הערעור על החלטות אלו, התנהלות כונסי נכסים שמונו במסגרת הליך אחר, והתנהלות שוטרים ואף שב"ס בזיקה להליכים אחרים, דומה כי בסופו של יום, יש לזקק את יריעת המחלוקת הנוגעת להליך דנן, ולאחר זיקוקה, דומה כי יריעת המחלוקת נוגעת לשאלה האם הנאשמת איימה בעל-פה ובהתנהגות על המתלוננת שהינה עובדת ציבור (עו"ס).

11. הנאשמת אמנם לא טענה כנגד האשמתה בעבירה של העלבת עובד ציבור, ואולם, דומה כי בעניין זה יש לקבוע כי עובדות כתב האישום כשלעצמן, אינן מגבשות את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור, גם אם יוכחו במלואן.

ראיות התביעה

12. מטעם התביעה העידו שני העדים: ע"ת/1- יהלי דוננפלנד נגיל ("המתלוננת") וע"ת/2- השופט דיוויד סנדרוביץ, והוגשה הודעת הנאשמת במשטרה מיום 9.12.14(1/ת).

ע"ת 1- יהלי דוננפלנד נגיל (המתלוננת)

13. המתלוננת, עו"ס במקצועה, שימשה במועדים הרלוונטיים (כמו גם במועד עדותה) כמנהלת מחלקת הרווחה

בישוב עומר.

14. בחקירתה הראשית, סיפרה המתלוננת על המפגש הראשון עם הנאשמת: "רוזלין הגיעה למחלקה אחרי שהיא פונתה מהבית והייתה במשטרה. כשהייתה במשטרה הייתה עו"ס שהגיעה למשטרה, ולאחר התייעצות עם מפקחת מחוזית אושר לנו לתת סיוע בשכר דירה לנאשמת. היא הגיעה למחלקה כדי לבקש עזרה. לקחתי ממנה פרטים והיא מילאה טפסים לבקשה והלכה".

15. בהמשך העידה המתלוננת על הגעתה של המתלוננת למשרדי הרווחה ביום שלמחרת: "היא הגיעה יום למחרת ללא תיאום אני הייתי בפגישות, היא התעקשה לחכות, בסביבות הצהריים התפנית, המזכירה והעו"ס הלכו ואני נשארתי לבד ואז היא נכנסה למחלקה ביקשה שאני אתן לה מה שרצתה. דיברנו היא ביקשה סיוע בביגוד, הוציאה לי קבלות אמרתי שאני יכולה לעזור עד סך של 785 ₪ בכלל זה סיוע חד פעמי. היו לה קבלות מעבר לכך, היא כעסה ואמרה שאת העודף בזלזול ו'שהעודף יהיה לבריאות שלך'".

16. בחקירתה הראשית ציינה המתלוננת כי: "במהלך השיחה האשימה אותי בהליך הפינוי נגדה היא אמרה שאני 'אשלם על מה שהיה'..."

17. המתלוננת הוסיפה בחקירתה הראשית כי: "היה גם ניסיון להשיג לה תרומה ביקשתי ממנה לחתום על טופס, וכאשר שאלתי אותה איך אני יכולה להשיג אותה כדי לקחת את התרומה אמרה שהיא לא צריכה אותי ותפנה ישר לתורמים אמרתי לה בסדר היא כעסה ונכנסה לחדר ואמרה ש'היא הולכת לשנות לי את החיים' ואז הלכה".

18. בהמשך העידה המתלוננת: "כשהיא אמרה 'תתכונני לחיים החדשים שלך', אני לא ידעתי למה התכוונה, האווירה הייתה מאיימת ועם כעס עם האשמה שאני אשמה במצבה".

19. המתלוננת העידה על תחושתה ביום השני שבו הגיעה הנאשמת למשרדי הרווחה: "ביום השני של המפגש הייתי לבד [...] ביום 8.12 הייתי לבד. במהלך השיחה ביום 8.12.14 הרגשתי לא בנוח הרגשתי מותקפת מילולית ופחדתי. פחדתי מהתגובות שלה".

20. בהמשך עדותה, נתבקשה המתלוננת להסביר את הפער בין אמירותיה במשטרה (אשר לא הוגשו) לבין אמירותיה בעדותה בבית המשפט ביחס לתחושותיה במהלך האירוע: "בחקירתי במשטרה אמרתי שאני לא מרגישה מאוימת ההסבר שלי היה לאחר שהאירוע נגמר והייתי מול השוטר ומולו לא הרגשתי מאוימת והייתי בהלם. אני רוצה להגיד שהגעתי למשטרה בעקבות התייעצות עם היועמ"ש שלנו של המועצה שאמר לי ללכת ולהגיש תלונה".

21. בחקירתה הראשית שללה המתלוננת היכרות קודמת עם הנאשמת: "אין לי היכרות קודמת ביני לבין

הנאשמת. היה לה תיק ברווחה אבל אני לא הכרתי".

22. כאשרעומתה המתלוננת עם גרסת הנאשמת, עמדה המתלוננת על כך שהנאשמת כן איימה עליה.

23. בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת, בין השאר, בתשובה לשאלה שנשאלה אודות דברים מסוימים שנאמרו באותו מפגש (בנוגע לחלקים בשיחה): **"...אני לא זוכרת בדיוק מה אמרתי כמו שפחדתי ממנה אז, גם עכשיו אני פוחדת ממנה (העדה דומעת)".** בהמשך צוין בהערת בית משפט כי העדה בוכה.

24. בתשובה לאחת משאלות הנאשמת, במהלך החקירה הנגדית, השיבה המתלוננת: **"הרגשתי שלא בנוח בגלל ההתנהלות שלך ..."**, תוך שבהמשך כרכה אירוע בו לא נכחה ועליו רק שמעה בעבר (מטבע הדברים תוכן הדברים לעניין זה מהווה עדות שמיעה ואינו קביל).

25. בחקירתה הנגדית, ציינה המתלוננת כי עובר למועדים הרלוונטיים בכתב האישום, לא פגשה בנאשמת באופן חזותי קודם לכן, ולא היה ביניהן קשר ישיר. המתלוננת הוסיפה כי: **"היה אירוע שבו הוזעקתי על ידי המשטרה לבית של רוזלין אבל לא נפגשנו באותו אירוע אני זוכרת את התאריך".** העדה לא זכרה לומר במדויק פרטים אודות האירוע אלא רק כי נקראה למקום על ידי המשטרה: **"אני לא רוצה להתחייב על משהוא שאני לא זוכרת בוודאות. וזה לא רלוונטי לדיון".**

26. ביחס להתנהלות הנאשמת ביום 7.12.14 (המפגש הראשון), ציינה: **"היא נראתה מסודרת, מאורגנת, הייתה תוקפנית".**

27. כבר עתה יצוין כי עדותה של המתלוננת הותירה רושם עז, נוכח ההתרחשויות בה. במהלך עדותה של המתלוננת, הנאשמת צעקה עליה, התקרבה אליה ואף הניפה ידה, תוך שהמתלוננת עצמה, בכתה במהלך החקירה הנגדית.

28. במהלך כל חקירתה הנגדית של המתלוננת ע"י הנאשמת, ניתן היה להתרשם באופן חד משמעי מגישה תוקפנית ביותר של הנאשמת כלפי העדה שאף אילצה את בית המשפט לדאוג להצבת מאבטחי משמר בית המשפט, באולם ובשלב מסוים אף בין הנאשמת לבין העדה, תוך שבמהלך חקירתה הנגדית הארוכה של העדה, חזרה העדה ובכתה והפגינה הן במלל ובעיקר בשפת הגוף את האימה שחשה מפני הנאשמת.

29. כך למשל, במהלך חקירתה הנגדית ולאחר שנשאלה בשנית שאלה שלא זכרה את התשובה אודותיה, השיבה המתלוננת: **"אני מבקשת שלא תציקי לי".** תוך שצוין בהערת בית משפט כי **"הנאשמת צועקת לעבר העדה ומתקרבת אליה תוך שילוב של הרמת קול והנפת יד בתנועה מאיימת [...]** בית המשפט מתרה בנאשמת לבל תרים קול על העדה. בנוסף הנאשמת נדרשת לחקור את העדה ממקומה ולא להתקרב לעדה " בהמשך צוין בהערה נוספת כי העדה בוכה.

30. ביחס למצבה הנפשי באירוע, הדגישה העדה בתשובה לשאלות הנאשמת, כי פחדה ממנה.

ע"ת-2 השוטר דיויד סנדרוביץ

31. השוטר סנדרוביץ גבה מהנאשמת את הודעתה במשטרה מיום 9.12.14 (ת/1), תוך שציין בעדותו כי לא טיפל בתיק עצמו, אלא גבה את הודעת הנאשמת שעה שהיה חוקר תורן.

32. בחקירתו הנגדית, שלל העד ידיעה מוקדמת של פרטי האירוע ברווחה בעומר ושלל היכרות קודמת עם המתלוננת, וציין כי אינו קשור לתיקים של הרווחה, כי מעולם לא היה במשרדי הרווחה בעומר, ואף העיד כי אינו מכיר סכסוך קודם של הנאשמת עם המתלוננת.

33. לשאלות הנאשמת האם שמע על האירוע נשוא כתב האישום בשיבות שנכח בהם, האם מישהו דיבר איתו על פרטי התיק והאם קיבל את התיק מתוך רצון, חובה או כפיה, השיב העד בחקירתו הנגדית: **"אני קיבלתי את המשימה לחקור אותו. מתוך תפקידי כחוקר תורן גם רואים לפי השעה 17:00 ומשהו שזה שעה שכבר ראש צוות אלמ"ב שמתעסקת בענייני הרווחה לא נמצאת בתחנה".**

34. העד הבהיר בחקירתו הנגדית כי חלקו באירוע נוגע רק לגביית ההודעה מהנאשמת ותו לא.

35. לשאלה האם זוכר את מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן שהייתה בתחנת המשטרה, השיב העד בשלילה.

גרסאות הנאשמת

הודעת הנאשמת במשטרה מיום 9.12.14 (ת/1):

36. בפתח הודעתה במשטרה אמרה הנאשמת: **"אני לא איימתי עליה מעולם".** בהמשך אישרה הנאשמת כי בתאריך 8.12.14 הייתה במשרדה של המתלוננת וציינה: **"אני הייתי שם פעם אחת באותו היום, בערך שעה וחצי ודיברנו שם על מסמכי הרווחה".** לשאלה החוזרת האם איימה על הנאשמת ו/או על אדם אחר במשרדי הרווחה בעומר בזמנים הרלוונטיים, השיבה: **"אף אחד בעולם, אני מוכנה שתידבק לשוני לחיכי אם איימתי. אם להגיד למנהלת הרווחה שאני יכתוב נגדה תלונה על זה שלא הודיעה לי שיש צו פינוי נגדי מתוך הבית שלי נחשב איום, אז אני חוזרת ב".**

37. לשאלה האם במהלך השיחה עם המתלוננת כעסה עליה ואמרה לה הנאשמת את המילים: **"תתכונני לחיים החדשים שלך"** ואם בהמשך הוסיפה: **"את תשלמי על זה, מאחר ולא עשית את מה שהיית אמורה לעשות",** השיבה הנאשמת: **"...בזמן שדיברנו על העמותה, יה-לי אמרה לי משהו שאני לא זוכרת על החיים שלי, אז אמרתי לה בחזרה, את תתכונני לחיים שלך, אבל לא במטרה של לאיים עליה, רק במטרה שלכתוב עליה תלונה על עבודתה במחדל וברשלנות ואני מעולם לא אמרתי לה שהיא תשלם על משהו זה לא נאמר מעולם כלפיה".**

38. בהמשך הבהירה הנאשמת כי היא יודעת שלאיים על אדם זו עבירה על החוק, והוסיפה: **"אבל לא איימתי**

עליה, ואין לי שום כוונה לפגוע בה".

39. הנאשמת הסכימה לבצע עימות עם המתלוננת (בסופו של יום לא בוצע עימות), ואף הוסיפה כי היא מבקשת שיבוצע עימות.

40. לשאלה אם יוכח לה שכן היא איימה על המתלוננת מה תאמר, השיבה: "תכניס אותה לכל החיים".

41. הנאשמת הוסיפה, בסיפא של הודעתה, כי: "אני מאוד מצטערת שעובדת סוציאלית שפעלה במחדל וברשלנות [...] לא הודיעה לי שזו חובתה להודיע לי כאשר יש צו פינוי נגדי מתוך הבית שלי, ואף שאלתי אותה מי צריך להודיע לי על צו פינוי והיא אמרה לי שהמטרה, אז אני אמרתי לה שתפקיד המטרה לבצע, ושאלתי אותה התפקיד שלה ויה-לי התחילה להתעצבן שאני אומרת לה דברים שלא התאימו לה לשמוע, ולא איימתי עליה מעולם, ואין לי שום כוונה או רצון כלשהו לאיים עליה או לפגוע בה".

42. לאחר סיום גביית ההודעה, ביקשה הנאשמת להוסיף מספר משפטים שתועדו בכתב יד על ידי החוקר: "כשהגעתי לרווחה שאלתי מי זו ענת, ויה לי אמרה לי שאין אישה כזאת בשם ענת, בשעה שהיא בעצמה ענת, השאלה היא למה יה-לי לא רצתה להגיד לי שהיא ענת והיא אף טרקה לי את הטלפון בפנים שרציתי עזרה בתקופת 'צוק איתן'".

עדות הנאשמת בבית המשפט:

43. בפתח עדותה טענה הנאשמת כי לתיק דן זיקה לשני תיקים נוספים שהתנהלו בעניינה תוך שציינה: "מאחר וישנה זיקה הדוקה בין שלושת התיקים אני סבורה שלא ניתן שלא לאפשר לי על מנת לתת תמונה מלאה לפלוש לתיקים האחרים. ללא זה אני לא אוכל לתת כאן עדות מושלמת וראויה".

44. ביחס לאירוע נשוא כתב האישום העידה הנאשמת: "אז קודם כל זה נכון שהגעתי בתאריך 7.12.14 למשרדי הרווחה, אך לא בשעה הזו [...] כתוב שם שאני פגשתי ביה-לי דוננפלד, אז בכל הכבוד הראוי אני בכלל לא ידעתי שקוראים לה יה-לי דוננפלד, חשבתי שזו ענת עו"ס בשם ענת.

45. הנאשמת סיפרה אודות הרקע בגינו הגיעה, כשהיא נסערת, לטענתה, למשרדי המתלוננת בפעם הראשונה, בתאריך 7.12.14: "מה שקרה למעשה ב 7.12.14, כשהגעתי לשם, למעשה זה היה שבעה ימים לאחר שפוניתי באכזריות מתוך ביתי [...] עכשיו מה שהיה זה שאני הגעתי מאוד מאוד נסערת ביום 7.12.14, הגעתי למשרדי הרווחה בישוב עומר, על מנת לקבל עזרה משום שלא היה לי קורת גג, כל הבגדים שהיו לי זה סה"כ גופיה בלי חזיה, מכנס טרנינג מוכתם ונעלי בית ללא גרביים. זה כל הרכוש שנותר לי למעשה [...] בלי כסף, בלי משקפי קריאה, בלי אמצעי לתקשר עם העולם החיצון, מאחר שסירבתי להתפנות מהבית שלי לא ניתן לי שום צו לפני זה".

46. בהמשך דבריה תיארה הנאשמת את המפגש הראשון עם המתלוננת במשרדי הרווחה בתאריך 7.12.18 ופירטה על אודות מצבה הנפשי באותו מועד: "...בתאריך 7.12 הגעתי למשרדי הרווחה, על מנת לקבל

עזרה ראשונית, כשהגעתי [...] הסיטואציה שהייתה זה שהמזכירה פנינה ירבה בכיסא שלה [...] מול דלת הכניסה ועמדה בחורה עם הגב לכניסה עם הפנים אל פנינה המזכירה, ונכנסתי ואמרתי שלום ושאני מבקשת לדבר עם העו"ס ענת, ולפתע הסתובבה אותה גב' שעמדה עם הפנים לפנינה ואמרה 'אין פה ענת, לא הייתה פה ענת ולא קיימת ענת'. אמרתי לה סליחה אני דיברתי בטלפון זמן מה לפני שפינו אותי מהבית שלי, עם עו"ס וביקשתי עזרה נפשית והיא אמרה לי שקוראים לה ענת [...] ושאלתי, 'אוקיי, יש כאן עו"ס שאני אוכל לשוחח איתה?' היא אמרה שכן, שהיא עו"ס [...] ונכנסנו לחדר ושאלתי אותה אם היא מכירה אותי, והיא אמרה לי שכן. כשאני בעצם לא מכירה אותה [...] שאלתי אותה אם היא ידעה שמפנים אותי מהבית והיא אמרה לי שכן [...] אני גם מבקשת לצין שאמרתי בתחילת דבריי כי הייתי מאוד נסערת מאוד טראומטית, היה לי נורא קשה (בוכה) [...] זה היה בנוסף להתמודדות שלי מול בית המשפט [...] למעשה נותרתי מתבודדת מול כל המערכות וכשהגעתי למשרדי הרווחה ושאלתי אותה למה לא ידעת להגיד לי שמפנים אותי מהבית שלי (בוכה), אמרה לי שזה לא התפקיד שלה אלא זה התפקיד של המשטרה [...] שאלתי אותה מה התפקיד שלה כעו"ס? אז היא אמרה שהיא לא צריכה לתת לי דין וחשבון [...] ואמרתי לה שפינו אותי מהבית פינוי אסור, היא אמרה לי לא נכון הבית שלך נמכר על ידי כונסי נכסים [...] אמרתי לה שכרגע אין לי איפה לשים את הראש [...] זה חשוב להבין כמה הייתי נסערת כשהגעתי למשרדי הרווחה בעומר".

47. בשלב מסוים שבה הנאשמת לנקודת הזמן שבה התייצבה במשרדי הרווחה לראשונה (7.12) והוסיפה: "כפי שצינתי ב7.12 [...] הייתי במשרדי הרווחה וביקשתי בין היתר סיוע לשכור דירה. והעו"ס אמרה לי שמגיע לי רק שלושה חודשים שכירות [...] שאלתי אותה לגבי בגדים, אז היא אמרה שמגיע לי שהמדינה מאפשרת סכום של 821 ₪ נדמה לי ואמרתי לה למה זה יספיק לי 821 ₪ אין לי שום דבר [...] אז היא אמרה שזה מה שיש ואמרתי לה שבסדר. אמרה לי תקני לך מה שאת רוצה בסכום הזה ותביאי לי חשבונית ואז אזכה אותך בסכום הזה [...] כך היה...".

48. ביחס לפעם השנייה שבה הגיעה למשרדי הרווחה ביום שלמחרת, 12.8.14, העידה הנאשמת: "...ואני קופצת ל 8.12, כשהגעתי למשרדי הרווחה בפעם השנייה על מנת ליתן לה את החשבוניות [...] אמרתי לה בסדר קחי את החשבוניות וגם סידרתי לה את זה, אמרתי לה תני לי רק מה שמגיע לי מה שהמדינה מאפשרת לי [...] וזהו הלכתי והיא אמרה לי שאני אקבל מתישהו את הכסף הזה. למחרת ב 9.12.14 [...] התדפקו על דלתי ביחידת הדיור השוטר אדוארד יוסף וג'קי ברגיל ופתחתי את הדלת [...] ואמר לי השוטר אדוארד יוסף שאני מעוכבת. שאלתי מדוע? הוא אמר לי על איומים. אמרתי אני לא איימתי על אף אחד".

49. ביחס לעבירת האיומים המיוחסת לה, העידה הנאשמת: "... אני לא איימתי ולא הייתה לי שום סיבה לאיים עליה ולא אמרתי בטח כמו שהיא אמרה שהכסף לתרופות. זה ממש לא נכון".

50. בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת את אמיתות דבריה במשטרה תוך שהבהירה כי הייתה במצב נפשי קשה.

51. בחקירתה הנגדית ביקשה הנאשמת להבהיר: "כשאתה אומר שהמתלוננת אומרת שאיימתי עליה ב 8.12.14 ולא 7.12.14, אני משיבה שקודם היא אמרה אחרת. היא טענה שאני איימתי עליה ביום הראשון שהגעתי אליה. זה שהיא אמרה בתחנת המשטרה שזה היה ביום השני זה לא נכון כי ביום השני

בסה"כ מסרתי לה את החשבוניות כפי שציינתי. ביום הראשון הייתי מאוד מאוד נסערת".

52. אשר לעבירת האיומים המיוחסת לה סיפרה הנאשמת: "לא איימתי. אין לי סיבה לאיים עליה אני לא מכירה אותה, כל מה שאמרתי לה בסה"כ זה רק מדוע לא באת לומר שעומדים לפנות אותי מהדירה שלי וכפי שציינתי היא אמרה זה תפקיד של המשטרה. אמרתי לה את זה ב 7.12.14 ולא 8.12.14. אני אמרתי שב 7.12 הייתי מאוד נסערת וכשבאתי לשם בכיתי ולא סתם בכיתי [...] אני לא איימתי ואני לא אמרתי את הדברים הקשים האלה שכתובים בכתב האישום".

53. לשאלת ב"כ המאשימה, השיבה הנאשמת: "כשאתה אומר לי שבמשטרה ביום 9.12.14 יום לאחר האיום על המתלוננת אני אמרתי את מה שאתה מקריא לי מעמוד 2 שורה 20, אני משיבה רגע לפני זה אני אמרתי שאני אגיש תלונה למשרד העבודה והרווחה בזה שהיא לא עשתה את מלאכתה ואז אמרתי לה שאחרי שיטפלו בתלונה הזו אז זה יהיה חיים חדשים כי לא תוכלי להיות עו"ס. כן אמרתי לה בוודאי היא פגעה בי קשות. היא ידעה שאני רוצה להתאבד ולא סייעה לי. היא גם ידעה שהתפקיד שלה לבוא ולדאוג לי לקורת גג".

54. הנאשמת שבה ואישרה בחקירתה הנגדית: "זה נכון שאמרתי לה שתתכונן לחיים החדשים, זה בגלל התלונה שהתכוונתי להגיש עליה. כשהיא טרקה לי את הטלפון כן פקססתי למשרד העבודה והרווחה תלונה בכתב ידי".

55. הנאשמת סיפרה בחקירתה הנגדית כי הפעם הראשונה שראתה את המתלוננת הייתה ב - 7.12.14, אם כי לא בשעה שצוינה בכתב האישום.

56. בחקירתה הנגדית לשאלה מה היה למתלוננת להגיש תלונה עליה אם לא היה כלום, השיבה: "לשאלה למה שיה-לי תתלונן במשטרה שאמרתי לה שהכסף ילך לתרופות [...] אני אומרת שבמהלך שנת 2014 [...] אני רציתי לשים קץ לחיי. וקודם לכן כפי שציינתי התקשרתי כדי לבקש עזרה נפשית היא סירבה לתת לי עזרה נפשית, כפי שציינתי פעמיים. זה אחד. שנית, היא ידעה החובה שלה עד כמה שאני יודעת כאשר מפנים אדם מביתו לסייע לדאוג לו לקורת גג. ביום שביקשתי לשים קץ לחיי היא הגיע לבית שלי נותרה בחוץ ולמעשה כל מי שהגיע הם לא נכנסו הם חיכו שאני אתאבד ובעצם לא התאבדתי הם נכנסו לבית שלי כשהיו להם מפתחות ואני אל יודעת מאיפה היה להם מפתחות ולמעשה נודע לי, שהיא הייתה באירוע, פה בבימ"ש, כשהיא הודתה בכך [...] שאלתי אותה ראית אותי, היא אמרה שלא. זה לא היה מספיק חשוב בשבילה שאני רציתי להתאבד והנה המניעים הפסולים שלה. אני לא איימתי ואין לי סיבה לאיים. כדי לכסות על התחת שלה היא פעלה בניגוד להוראות הדין היא למעשה רצתה שאני אתאבד למה? [...] זו הסיבה אלא לא רק זו הסיבה, עמירם קראוס שהיא הלכה להתייעץ איתו אמר לה ללכת להגיש תלונה. היא אמרה בעדות שלה שלא הרגישה מאוימת, אז אם היא לא הרגישה מאוימת למה הגישה תלונה במשטרה, משום שעמירם קראוס אמר לה ולו יש מניע".

57. הנאשמת השיבה בחקירתה הנגדית: "לשאלה איך זה שהמתלוננת אומרת שאיימתי עליה, מגן עליה? אני אומרת שזה הופך אותי למי שלא בסדר ואותה לבסדר. כי אני פניתי אליה עוד קודם לקבלת עזרה נפשית והיא טרקה לי את הטלפון בפנים [...] התקשרתי פעם שניה וביקשתי שתעזור לי. תסביר לי

למה היא לא רוצה לעזור לי (בוכה) היא עו"ס של הישוב למה? [...] אמרתי לה ב 7.12 שאני מבקשת עזרה נפשית. היא אמרה לי שיש סדר עדיפויות. אם אדם רוצה להתאבד איזה סדר עדיפויות יש? [...] נטל ההוכחה הוא עליה והיא לא הוכיחה אלא נהפוך הוא היא אמרה בתחנת המשטרה שלא מרגישה מאוימת אז מה עוד נשאר?"

58. לשאלה החוזרת האם אמרה למתלוננת שתתכונן לחייה החדשים, השיבה הנאשמת: "...אני אומרת שאני אמרתי את זה במסגרת משפט שלם שתחילתו בכך שאגיש תלונה למשרד הרווחה ושתלונה זו, תביא לכך שתתכונן לחיים החדשים, אבל לא אמרתי שאני אפגע בה. החיים החדשים שהתכוונתי זה שהיא לא תהיה עו"ס. ממש לא אמרתי את זה כדי להפחיד אותה אלא כי היא מסוכנת לציבור. זכותי להגיד לה את זה [...] חובה לדווח לרשויות, שעה שמדובר בעובד ציבור ובפרט עו"ס האמונה על חייהם של אנשים הזקוקים לעזרה, לאנשים במצוקה".

דין והכרעה:

59. אין מחלוקת כי הנאשמת הייתה במשרדי הרווחה בעומר בשני מועדים (7.12.17 ו-8.12.14) ובהם פגשה במתלוננת, ובין השתיים התקיים דין ודברים. אין מחלוקת כי הנאשמת אמרה למתלוננת את המלים: "תתכונני לחיים החדשים שלך".

60. המתלוננת העידה בפני ממושכות וניתנה לי האפשרות להתרשם באופן בלתי אמצעי מעדותה. ניכר היה במתלוננת כי למרות שהדברים נאמרו לה על רקע עבודתה כעו"ס, המדובר היה באירוע חריג עבורה אותו היא "חיה" בעוצמה, ואשר הותיר בה חותם. כבר עתה יצוין כי גם אם תוכן הדברים שהמתלוננת העידה כי נאמרו לה, לכאורה, אינו מלמד על אירוע שאמור להותיר חותם, הרי שבאותו אירוע, המדובר היה בשילוב של התנהלות הנאשמת אותה הגדירה המתלוננת כמאיימת ותוקפנית עם הדברים שנאמרו שהותיר בה את אותו חותם, באופן בו ניכר היה במהלך כל עדותה הממושכת בפני כי המתלוננת מפוחדת מפני הנאשמת.

61. המתלוננת (שכאמור, העידה על אירוע שהתרחש בעבודתה כעו"ס, ולכאורה מנותק מחייה האישיים), בכתה במהלך עדותה במספר הזדמנויות, דמעה, והבהירה הן במלל והן בהתנהגותה בפני כי היא אחוזת אימה מפני הנאשמת.

62. מעבר לרושם הבלתי אמצעי שהותירה המתלוננת, דומה כי מעדותה ניתן ללמוד כי זו לא ניסתה להעצים ולהחמיר את הדברים כנגד הנאשמת. כך למשל, במהלך עדותה אישרה כי את התלונה במשטרה הגישה רק לאחר שפנתה קודם ליועץ המשפטי של המועצה המקומית אשר הפנה להגיש תלונה במשטרה. כך למשל, במהלך עדותה, אישרה כי אמרה לחוקר בתחנת המשטרה, כי נכון למועד מסירת ההודעה לא חשה מאוימת, ואף הסבירה זאת בבית המשפט.

63. בנוסף, ניכר היה כי המתלוננת נמנעה מלהעצים את הדברים שייחסה לנאשמת, הגם שהעידה כי: "במהלך השיחה האשימה אותי בהליך הפינני נגדה [...] האווירה היתה מאיימת ועם כעס עם האשמה שאני אשמה במצבה", עדיין המלל, שטענה כי נאמר לה על ידי הנאשמת אינו נמצא ברף הגבוה של האיומים. והרי, לו הייתה המתלוננת מעלילה על הנאשמת עלילת שווא וחפצה להרע לה, מטבע הדברים הייתה בוחרת לשים

בפיה של הנאשמת, ככל שהיתה זו עלילה שרקחה, אמירות איום מובהקות יותר.

64. בעדות המתלוננת, שבה המתלוננת ושוב ושוב סיפרה על תחושותיה במהלך אותה שיחה, ובמהלך האירוע: **"הרגשתי לא בנוח. הרגשתי מותקפת מילולית ופחדתי"**. גם כאן ניתן ללמוד מהעדר ניסיון להעצים את הדברים שהרי לו מדובר בעלילה יכלה לבחור במלל מובהק יותר. מאידך, תיאוריה של המתלוננת את תחושותיה מלמדים על האותנטיות של עדותה, קל וחומר משתיאורים אלו משתלבים היטב עם הפחד מפני הנאשמת שהפגינה המתלוננת באולם בית המשפט, בפני, במהלך עדותה ובעיקר במהלך חקירתה הנגדית של הנאשמת, שעה שניתן היה לראות זאת היטב, וזאת מעבר לבכיה של המתלוננת במהלך עדותה, והעובדה שגם כשנתיים לאחר האירוע, עדיין בכתה במקומות מסויימים במהלך עדותה ודמעה במקומות אחרים במהלך עדותה. דברים אלו מקבלים משנה תוקף משאין מחלוקת, כי מלבד אותה היכרות מצומצמת על רקע מקצועי בנקודות הזמן שפורטו, אין כל קשר אישי או היכרות אחרת בין הנאשמת לבין המתלוננת.

65. הוסף לאמור, את העובדה שבסופו של יום, מדובר בעובדת ציבור (עו"ס) נעדרת כל היכרות אישית או קשר אישי עם הנאשמת וקשה למצוא מניע שיביאה לבחור להעליל עלילת שווא על הנאשמת אם הדברים אכן לא התרחשו.

66. לא מצאתי שיש בעובדה שהמתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה בעצת היועץ המשפטי של המועצה המקומית בכדי לגרוע ממהימנותה או ממהימנות עדותה. אך טבעי, שעובד (עו"ס) אשר חווה אירוע הנתפס בעיניו כמאיים או תוקפני, במהלך עבודתו מול קהל, יפנה תחילה לגורמים הממונים עליו במקום עבודתו. העובדה שבחרה לפנות למועצה המקומית (המעביד) אינה גורעת ממהימנותה, אלא יכול ואף תומכת בכך שאין המדובר בעלילה, שהרי לו היה מדובר בעלילת שווא ממילא הייתה פונה במישרין למשטרה. אין בעובדה שהעידה כי היועמ"ש הוא שהפנה אותה להגיש תלונה במשטרה, בכדי לגרוע ממהימנותה לענין זה, דומה כי במסגרת תפקידו, כל יועמ"ש שהיה נתקל בתלונה דומה של עובד היה מחויב להנחותו באופן דומה.

67. לאור כל האמור לעיל, נותן אני אמון מלא בעדותה של המתלוננת, וקובע כממצא כי הנאשמת אכן אמרה למתלוננת את הדברים עליהם העידה המתלוננת וכי התנהלה במהלך האירוע באופן תוקפני כלפי המתלוננת עד כדי הטלת אימה עליה.

האם האמירות המיוחסות לנאשמת ומעשיה מגבשים את יסודות עבירת האיומים?

המסגרת הנורמטיבית:

68. סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977, קובע: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו [...] בכוונה להפחיד את האדם, או להקניטו, דינו..."**.

69. בעפ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, (פד מג(3), 373(06/09/1989) ציין ביהמ"ש העליון:

" עבירת האיומים [...] קשה היא. תחומי התפרסותה אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים

קושי. מקרי הביניים מעוררים לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט [...] מטבע הדברים, שהשלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט אחד עשויים להתנגש עם השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט שני. נדרשו, איפוא, איזון בין הערכים המתנגשים. גבולותיו של איזון זה מטבע הדברים אינם מדויקים, ולדבר השלכה ישירה על חוסר הבהירות באשר לגבולותיו של האיום האסור."

70. הנאשמת אינה חולקת על אמירת הדברים, אך טוענת כי המדובר באיום לגיטימי להגיש תלונה (דהיינו, לפעול באופן חוקי) כנגד המתלוננת בשל תפיסתה את התנהלות המתלוננת כחוטאת לתפקידה, תוך שטענה כי התנהלותה של המתלוננת כללה מחדלים קשים שגרמו לפגיעה קשה בזכויותיה של הנאשמת.

71. בע"פ 3779/94 חמדני משה נ' מדינת ישראל, (פד נב(1), 408(16/02/1998)), ציין ביהמ"ש העליון:

"כבר נפסק לא אחת כי יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום".

72. באשר לטענת הנאשמת כי במקרה דנן, המדובר היה באזהרה מפני הגשת תלונה לגיטימית למשרד הרווחה וכן למשטרה, יפים דברי ביהמ"ש העליון בפרשת חמדני: **"בית משפט זה דן לא אחת בשאלה מתי ביטוי שיש בו 'איום' יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפויה והופך להתנהגות אסורה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור... (ההדגשה אינה במקור - י.ע.)."**

73. יש לזכור כי איום יכול להיות בעל פה, ויכול להיות בהתנהגות. במקרה דנן, גם אם אמירות הנאשמת למתלוננת יכולות היו להיות דו משמעיות, נוכח טענתה כי התכוונה לפגוע בה בצורה חוקית (דהיינו, באמצעות הגשת תלונה) הרי שכפי שקבע בית המשפט העליון בפרשת חמדני, יש לבחון את המסר המאיים לא רק על בסיס המלל, אלא גם על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ונסיבות העברתו, מקום שאלו יכולים להפוך את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור.

74. הנאשמת עצמה סיפרה כי הגיעה למשרדי המתלוננת לאחר שפונתה מהבית שבו התגוררה, על ידי כונסי נכסים בסיוע משטרת ישראל ואף היתה עצורה בשל התנהלותה באירוע הפינוי. הנאשמת גם סיפרה בעדותה, כי אירועים אלו עמדו ברקע האירוע דנן, וכי הגיעה למשרדי המתלוננת כשהיא נסערת בשל אותם אירועים. המתלוננת סיפרה כי הנאשמת האשימה אותה במצבה, בכך שפונתה מביתה, וכי האמירה: **"שאני אשלם על מה שהיה",** כפי שהעידה המתלוננת, באה על רקע אותו הליך פינוי: **"במהלך השיחה, האשימה אותי בהליך הפינוי נגדה. היא אמרה שאני אשלם על מה שהיה [...]** כשהיא אמרה 'תתכווני לחיים החדשים שלך' אני לא ידעתי למה היא התכוונה. האווירה היתה מאיימת ועם כעס, עם האשמה, שאני אשמה במצבה [...] במהלך השיחה [...] הרגשתי לא בנוח, הרגשתי מותקפת מילולית ופחדתי. פחדתי מהתגובות שלה."

75. דומה כי ההקשר שעשתה הנאשמת באותה שיחה והתנהלותה התוקפנית והמאיימת כלפי המתלוננת, אינם

ניתנים לניתוק.

76. הוסף לאמור את ההתרשמות מהאימה שהפגינה העדה כלפי הנאשמת במהלך עדותה בפני, ודומה כי השילוב מלמד כי במקרה דנן אכן מדובר היה באיום שבא לידי ביטוי בשילוב שבין מלל להתנהגות. התנהגות שהיה בה בכדי להטיל אימה על המתלוננת, שהטילה אימה על המתלוננת באירוע ואשר הוסיפה להטיל אימה על המתלוננת עד כדי כך שזו הופגנה גם במהלך עדותה בפני.

77. לאור האמור, סבורני כי הוכחו מעבר לכל ספק סביר יסודות עבירת האיומים בעניינה של הנאשמת.

78. ביחס לעבירה של העלבת עובד ציבור, כאמור לעיל, כתב האישום עצמו אינו מגלה עובדות המקימות את יסודות העבירה.

סוף דבר

79. הנאשמת מזוכה מהעבירה של העלבת עובד ציבור (עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין- התשל"ז-1977) שיוחסה לה בכתב האישום.

80. אני מרשיע את הנאשמת בעבירת איומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977).

ניתנה והודעה היום י"ח אדר ב' תשע"ט, 25/03/2019 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט